

Arrest

nr. 214 161 van 18 december 2018
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat B. VRIJENS
Kortrijksesteenweg 641
9000 GENT

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging, thans de minister van Sociale Zaken en
Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 2 augustus 2018 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 5 juli 2018 tot het opleggen van een inreisverbod (bijlage 13sexies).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 8 augustus 2018 met refertenummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 9 oktober 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 27 november 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BEELEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die *loco* advocaat B. VRIJENS verschijnt voor de verzoekende partij en van attaché C. D'HAENENS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 24 maart 2018 wordt verzoeker door de onderzoeksrechter te Dendermonde aangehouden omwille van *"inbreuken op de wet van 24 februari 1921 betreffende het verhandelen van de giftstoffen, slaapmiddelen en verdovende middelen, psychotrope stoffen, ontsmettingsstoffen en antiseptica en van de stoffen die kunnen gebruikt worden voor de illegale vervaardiging van verdovende middelen en psychotrope stoffen, zoals meermaals gewijzigd, en op de*

uitvoeringsbesluiten van deze wet, waaronder minstens het KB van 6 september 2017 houdende regeling van verdovende middelen en psychotrope stoffen (BS 26 september 2017) minstens bij inbreuk op de artikelen i, 2 bis (§§ 1, 3b en 5), 4 (§§1 en 6) en 6 van de wet van 24 februari 1921 betreffende "het verhandelen van giftstoffen, slaapmiddelen- en verdovende middelen} psychotrope stoffen} ontsmettingsstoffen en antiseptica en van de stoffen die kunnen gebruikt worden voor de illegale vervaardiging van verdovende middelen en psychotrope stoffen} zoals meermaals gewijzigd, en de artikelen 2,3 §1, 6 §1 en 61 §1 van het KB van 6 september 2017 houdende regeling van verdovende middelen en psychotrope stoffen (BS 26 september 2017), zonder voorafgaande activiteitenvergunning van de Minister van Volksgezondheid, tegen betaling of kosteloos, middelen te hebben ingevoerd, uitgevoerd, vervaardigd, geproduceerd, in bezit gehad, verkocht of te koop aangeboden] geleverd] afgeleverd of aangeschaft;

met de omstandigheid dat de inbreuken daden zijn van deelneming aan de hoofdbedrijvigheid of de bijkomende bedrijvigheid vaneen vereniging, namelijk:

niet nader te bepalen hoeveelheden cocaïne, zoals bedoeld in bijlage JA van vermeld KB van 6 'september 2017} te hebben verkocht of afgeleverd aan meerderjarige personen;"

Op 14 mei 2018 wordt verzoeker door de correctionele rechtbank te Dendermonde veroordeeld tot een gevangenisstraf van 10 maanden.

Op 5 juli 2018 wordt verzoeker in vrijheid gesteld. Diezelfde dag beslist de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris tot de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten, onder de vorm van een bijlage 13septies. Deze beslissing is definitief.

Eveneens op 5 juli 2018, met kennisgeving dezelfde dag, neemt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris de beslissing tot het opleggen van een inreisverbod van zes jaren. Dit is de bestreden beslissing, met motieven als volgt:

"(...)

Aan de Heer, die verklaart te heten:

naam: B.,

voornaam: A.

geboortedatum: 07.05.1998

geboorteplaats: -

nationaliteit: Marokko

alias:

B. A., geboren op 07.05.1983 te E. H., Marokkaan

B. A., geboren op 07.05.1983 te B. B., Marokkaan

wordt een inreisverbod voor 6 jaar opgelegd, voor het grondgebied van België, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

De beslissing tot verwijdering van 05.07.2018 gaat gepaard met dit inreisverbod

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Overeenkomstig artikel 74/11, §1, 4° alinea van de Wet 15/12/1980:

☐ Gaat de beslissing tot verwijdering gepaard met een inreisverbod van zes jaar, omdat de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid.

1° Betrokkene heeft na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag of verzoek of internationale bescherming ingediend binnen de door de wet voorziene termijn.

Betrokkene beweert sinds 2012 in België te verblijven.

Uit het administratief dossier blijkt niet dat hij zijn verblijf op de wettelijk voorziene manier heeft trachten te regulariseren.

3° Betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt met de overheden.

Betrokkene heeft zich niet aangemeld bij de gemeente binnen de door artikel 5 van de wet van 15/12/1980 bepaalde termijn en levert geen bewijs dat hij op hotel logeert.

Betrokkene heeft de vragenlijst met betrekking tot het hoorrecht ingevuld op 23.04.2018. Hij verklaart geen partner noch minderjarige kinderen te hebben in België, wel tantes en neven. De bescherming die artikel 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM) biedt, beperkt het gezin hoofdzakelijk tot de ouders en de (minderjarige) kinderen. Overeenkomstig de rechtspraak van het EHRM (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Litouwen; EHRM 17 februari 2009, Onur/Groot-Brittannië; Mole N., *Asylum and the European Convention on Human Rights*, Straatsburg, Council of Europe Publishing, 2007, 97) kan slechts van een door artikel 8 van het EVRM beschermd familie- en gezinsleven tussen verwanten worden gesproken indien, naast de afstammingsband, een vorm van afhankelijkheid blijkt. In casu beperkt betrokkene zich ertoe te stellen dat deze familieleden op het grondgebied verblijven. Uit het administratief dossier van betrokkene blijkt echter niet dat hij in België afhankelijk zou zijn van deze mensen. Er is bijgevolg geen sprake van een familie- en gezinsleven dat moet worden beschermd. Betrokkene wenst niet terug te keren naar Marokko omwille van de politieke en economische situatie van dat land en omdat Berbers er zouden worden gediscrimineerd. Ondanks het feit dat hij verklaart sinds 2012 in België te verblijven heeft hij het echter nooit opportuun geacht het statuut van vluchteling te vragen, noch de subsidiaire bescherming. Betrokkene vermeldt ook een dubbele armbreuk, iets dat in de strafinrichting echter niet werd vastgesteld. Artikelen 3 en 8 van het EVRM zijn in onderhavige beslissing dus niet van toepassing.

De gemachtigde van de Staatssecretaris heeft in onderhavige beslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13.

Betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan inbreuk op de wetgeving inzake verdovende middelen, feit(en) waarvoor hij op 14.05.2018 door de Correctionele Rechtbank van Dendermonde veroordeeld werd tot een gevangenisstraf van 10 maanden.

De 'georganiseerde drugs is een diffuse vorm van criminaliteit, met indrukwekkende economische en operationele en zeer dikwijls grensoverschrijdende connecties. Gelet op de verwoestende effecten van de met deze handel verbonden criminaliteit wordt in kaderbesluit 2004/757/JBZ van de Raad van 25 oktober 2004 betreffende de vaststelling van minimumvoorschriften met betrekking tot de bestandsdelen van strafbare feiten en met betrekking tot straffen op het gebied van de illegale drugshandel (PB L 335, blz. 8) in het eerste punt van de considerans overwogen dat de illegale drughandel een bedreiging vormt voor de gezondheid, de veiligheid en de levenskwaliteit van de burgers van de Unie, alsook voor de wettige economie, de stabiliteit en de veiligheid van de lidstaten.' Drugsverslaving is een ramp voor de individuele mens en een economisch en sociaal gevaar voor de mensheid (...); ook kan de georganiseerde drugshandel zulke vormen aannemen dat zij een rechtstreekse bedreiging vormt voor de gemoedrust en de fysieke veiligheid van de bevolking als geheel of een groot deel daarvan'. Vandaar dat de bestrijding van de georganiseerde drugscriminaliteit onder het begrip 'ernstige reden van openbare orde of openbare veiligheid' valt (cf. HvJ 23 november 2010, nr. C-145/09 Duitsland/Tsakouridis (Grote Kamer).

Betrokkene heeft niet getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven en om de openbare orde zwaar te verstoren. Gelet op al deze elementen, het belang van de immigratiecontrole en het handhaven van de openbare orde, is een inreisverbod van 6 jaar proportioneel.
(...)"

2. Onderzoek van het beroep

2.1.1. In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van: "het art. 6 en 8 E.V.R.M., van de art. 16 en 18 van het Kinderrechtenverdrag, van het artikel 41 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, van de art. 74/13 en 74/14 Vw., van de artikelen 2 en 3 van de wet betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen (Wet van 29 juli 1991), van de motiverings- en de zorgvuldigheidsplicht en van het evenredigheidsbeginsel."

Het eerste middel licht toe:

"A.1

Dat verzoeker van oordeel is dat het hem betekende inreisverbod in strijd is met de motiveringsplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel, het evenredigheidsbeginsel en de rechten van verdediging.

Dat immers het verzoeker betekende inreisverbod gemotiveerd wordt verwijzende naar het feit dat hij op 14 mei 2018 door de Correctionele Rechtbank van Dendermonde veroordeeld werd tot tegen een gevangenisstraf van 10 maanden wegens een inbreuk op de wetgeving inzake verdovende middelen.

Dat verweerder als reden voor het inreisverbod voor een duur van 6 jaren stelt dat er sprake is van een ernstige bedreiging voor de openbare orde of de nationale veiligheid.

Dat evenwel de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in zijn arrest dd. 10 november 2016 (nr. 169.732) (RvV 10 november 2016, 169.732, T. Vreemd., 2017, 1, 49-50.) reeds, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, heeft geoordeeld dat, opdat een gevaar voor openbare kan worden weerhouden, het niet volstaat dat er sprake was van een wetsovertreding en de hiermee gepaard gaande veroordeling van de maatschappelijk orde.

Opdat een gevaar voor openbare kan worden weerhouden moet er ook sprake zijn van een « werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging die een fundamenteel belang van de samenleving aantast » en mag niet op automatische wijze worden besloten op basis van de vaststelling dat er sprake was van een wetsovertreding, aldus de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in zijn arrest dd. 14 juni 2016.

Verzoeker stelt in casu vast dat uit de bestreden beslissing niet blijkt of verweerder op basis van zijn correctionele veroordeling op 14.05.2018 door de Correctionele Rechtbank van Dendermonde heeft beoordeeld of afgewogen in welke mate er ook sprake is van een « werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging die een fundamenteel belang van de samenleving aantast of van een risico op een nieuwe schending van de openbare orde ».

In casu blijkt niet of er een voldoende individueel onderzoek of enige concrete betrachting om het evenredigheidsbeginsel te eerbiedigen heeft plaatsgevonden.

Verzoeker meent dat de verwijzing naar het feit dat verzoeker op 14.05.2018 door de Correctionele Rechtbank van Dendermonde werd veroordeeld geenszins als een afdoende motivering kan beschouwd worden dat verzoeker «een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid». Verweerder verwijst in de bestreden beslissing enkel naar de strafrechtelijke veroordeling van verzoeker zonder ook maar op enige wijze de “actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging” te onderzoeken en te motiveren (RvV nr. 52.575 dd. 7 december 2010 en RvV nr. 50.455 dd. 28 oktober 2010, <http://www.rvv-cce.be>).

Dat vaststaat dat verzoeker uit de gevangenis werd vrijgelaten, wat erop wijst dat verzoeker geenszins een “daadwerkelijk en actueel gevaar voor de openbare orde vormt”.

Dat er sprake is van schending van de motiverings-en de zorgvuldigheidsverplichting.

Dat er tevens sprake is van een manifeste beoordelingsfout.

Dat, gezien dit helemaal niet is gebeurd, verweerder dan ook geenszins kan verwijzen naar «georganiseerde drugs» of « georganiseerde drugshandel » of naar « drugsverslaving » en al zeker niet naar het arrest van het Hof van Justitie dd. 23.11.2010.

A.2

Art. 74/13 Vw. stelt het volgende : “Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.”

Het artikel 74/13 Vw. is een gedeeltelijke omzetting van artikel 5 van de Terugkeerrichtlijn.

Dat geenszins door de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie in de verzoeker betekende beslissing dd. 5.07.2018 op een afdoende manier werd gemotiveerd waarom in casu geen rekening dient te worden gehouden met het gezins-en familieleven van verzoeker in België.

Door de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie werd evenmin grondig en mondeling verzoeker gehoord aangaande zijn gezins-en familieleven in België.

Verzoeker wil dienaangaande verwijzen naar de vaststelling dat het hoorrecht een algemeen beginsel van het Unierecht is dat lidstaten moeten respecteren als ze het Unierecht toepassen.

Dit beginsel is wettelijk verankerd in artikel 41 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie. Het hoorrecht geldt ook bij een beslissing tot uitwijzing.

In casu werd verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten en een inreisverbod voor 6 jaar betekend zodat hij sowieso en in elk geval, overeenkomstig het artikel 41 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, voorafgaandelijk door de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie mondeling diende gehoord te worden.

In casu heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie nagelaten het in artikel 41 van het Handvest vervatte hoorrecht te respecteren vooraleer een individuele beslissing te nemen die in het nadeel van verzoeker en zijn verloofde is.

Het horen van verzoeker is in casu uitermate belangrijk geweest gezien hij in België samenwoont met zijn levenspartner, mevrouw S. B.

Uit de verzoeker op 5.07.2018 betekende beslissing blijkt dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie hiermee onvoldoende rekening mee heeft gehouden.

Dat er derhalve sprake is van schending van het artikel 41 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, van het art. 74/13 Vw., van de art. 16 en 18 van het Kinderrechtenverdrag, van de artikelen 2 en 3 van de wet betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen (Wet van 29 juli 1991) en van de motiverings- en de zorgvuldigheidsplicht.

A.3

Dat in casu de bestreden beslissing (inreisverbod) stelt dat een inreisverbod van 6 jaar in casu "proportioneel is".

Dat er sprake is van schending van de motiverings-en de zorgvuldigheidsplicht en van het redelijkheidsbeginsel.

Dat het inreisverbod enkel motiveert dat een termijn van 6 jaar wordt opgelegd omdat verzoeker illegaal in België verblijft en de openbare orde heeft verstoord.

Een dergelijke motivering is evenwel geenszins rechtvaardigt waarom een inreisverbod met een termijn van 6 jaar noodzakelijk is en eenzelfde resultaat niet kan bereikt worden door een andere, minder lange termijn.

Verweerder beschikt immers dienaangaande over een discretionaire bevoegdheid terzake, doch in de bestreden beslissing wordt gewoonweg, volledig willekeurig en zonder enige duidelijke motivering toepassing gemaakt van een termijn van 6 jaar.

Verzoeker woont immers in België samen met zijn levenspartner met wie hij in het huwelijk wil treden, redenen waarom het voor hem niet evident is om België definitief te verlaten.

In casu is deze motivering inzake de duur van de het opgelegde inreisverbod niet op een afdoende en volstrekt willekeurige manier gebeurd.

Door een dergelijk gebrek aan duidelijke motivatie is de motiverings-en de zorgvuldigheidsplicht dan ook geschonden, zodat de bestreden beslissing en inzonderheid het inreisverbod dient vernietigd te worden. Verzoeker verwijst dienaangaande naar het arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dd. 9.12.2014 nr. 134 781 waarin uitdrukkelijk wordt gesteld dat een motivering inzake de duur van de het opgelegde inreisverbod is, aangezien verweerder een keuzemogelijkheid heeft, in regel wel vereist is.

Een eenvoudige verwijzing naar de schending van de openbare orde, zonder enige concrete beoordeling of afweging, kan geenszins als een afdoende motivering beschouwd worden (cf. supra)."

2.1.2. Vooreerst merkt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) op dat het onderdeel dat de schending aanvoert van de artikelen 6 en 8 van het Europees Verdrag tot

Bescherming voor de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM) en van de artikelen 16 en 18 van het Internationaal Verdrag inzake de Rechten van het Kind, aangenomen te New York op 20 november 1989 en goedgekeurd bij wet van 25 november 1991, B.S., 17 januari 1992 (hierna: het Kinderrechtenverdrag) niet uitlegt op welke wijze deze bepalingen geschonden zijn.

Volgens artikel 39/69, §1, tweede lid, 4°, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten ter ondersteuning van het beroep.

Een middel moet een voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel of beginsel van behoorlijk bestuur bevatten. Het moet de wijze waarop die rechtsregel wordt geschonden, omschrijven (RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2004, nr. 135.618; RvS 17 december 2004, nr. 138.590). Dit laatste ontbreekt.

Dit onderdeel van het middel is dus onontvankelijk.

2.1.3. Verzoeker voert tevens de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen.

De uitdrukkelijke motiveringsplicht is vervat in artikel 62 van de Vreemdelingenwet en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen. Het doel is de bestuurde in te lichten over de redenen waarom het bestuur zo beslist. De verzoeker moet in staat zijn te oordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de voornoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid de juridische en feitelijke overwegingen te melden, die de grond zijn van een beslissing en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De juridische grondslag van de bestreden beslissing is vermeld: artikel 74/11, §1, 4°, van de Vreemdelingenwet. Het doorslaggevend feitelijk element wordt beschreven: verzoeker vormt een ernstige bedreiging voor de openbare orde. Hij verblijft illegaal in het Rijk zonder een poging zich te regulariseren. Hij werkt niet mee met de overheden. Hij maakt zich schuldig aan een inbreuk op de wetgeving inzake verdovende middelen. De bestreden beslissing legt uitvoerig uit waarom dergelijk misdrijf een ernstig gevaar vormt voor de openbare orde. Er wordt uitgelegd waarom de duur van het inreisverbod zes jaren bedraagt en er wordt ingegaan op de elementen over zijn privé- en gezinsleven die verzoeker kenbaar heeft gemaakt aan de verwerende partij voor het nemen van de bestreden beslissing.

Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering hem niet in staat stelt om te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen. Het doel van de formele motiveringsplicht is bereikt (RvS 26 maart 2002, nr. 105.103).

Verzoeker toont met zijn uiteenzetting geen schending van de formele motiveringsplicht, zoals vervat in de bepalingen van de voornoemde wet van 29 juli 1991, aan.

2.1.4. Verzoeker meent dat de motieven die de bestreden beslissing onderbouwen niet correct zijn. Dus voert hij de schending aan van de materiële motiveringsplicht, die in het licht van artikel 74/11, §1, 4°, van de Vreemdelingenwet wordt onderzocht.

De Raad is niet bevoegd om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Het zorgvuldigheidsbeginsel verplicht de overheid om haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). Dit houdt ook in dat zij zich moet steunen op alle gegevens en dienstige stukken.

Het evenredigheidsbeginsel als concrete toepassing van het redelijkheidsbeginsel laat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel om het onwettig te bevinden indien het tegen alle redelijkheid ingaat (RvS 17 december 2003, nr. 126.520).

Het redelijkheidsbeginsel is geschonden wanneer men op zicht van de motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden, men moet voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Het redelijkheidsbeginsel staat de rechter niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te vinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301). Dit is niet het geval, zoals blijkt uit de eerdere bespreking van de onderdelen van het middel.

Artikel 74/11, §1, van de Vreemdelingenwet luidt:

“De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen:

1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;

2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

De maximale termijn van drie jaar bedoeld in het tweede lid wordt op maximum vijf jaar gebracht indien:

1° de onderdaan van een derde land fraude heeft gepleegd of andere onwettige middelen heeft gebruikt, teneinde toegelaten te worden tot het verblijf of om zijn recht op verblijf te behouden.

2° de onderdaan van een derde land een huwelijk, een partnerschap of een adoptie uitsluitend heeft aangegaan om toegelaten te worden tot verblijf of om zijn recht op verblijf in het Rijk te behouden.

De beslissing tot verwijdering kan gepaard gaan met een inreisverbod van meer dan vijf jaar, indien de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid.”

2.1.5. Verzoeker stelt concreet dat louter te verwijzen naar de opgelopen veroordeling van 14 mei 2018 van de correctionele rechtbank en te stellen dat hij een gevaar is voor de openbare orde, niet afdoende is en de aangehaalde bepalingen en beginselen van behoorlijk bestuur schendt. Hij verwijt de bestreden beslissing het actuele, werkelijke en voldoende ernstig karakter van de feiten niet te hebben nagegaan.

Met deze redenering gaat verzoeker voorbij aan de concrete motieven van de bestreden beslissing, onder meer:

“Betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan inbreuk op de wetgeving inzake verdovende middelen, feit(en) waarvoor hij op 14.05.2018 door de Correctionele Rechtbank van Dendermonde veroordeeld werd tot een gevangenisstraf van 10 maanden.

De ‘georganiseerde drugs is een diffuse vorm van criminaliteit, met indrukwekkende economische en operationele en zeer dikwijls grensoverschrijdende connecties. Gelet op de verwoestende effecten van de met deze handel verbonden criminaliteit wordt in kaderbesluit 2004/757/JBZ van de Raad van 25 oktober 2004 betreffende de vaststelling van minimumvoorschriften met betrekking tot de bestandsdelen van strafbare feiten en met betrekking tot straffen op het gebied van de illegale drugshandel (PB L 335, blz. 8) in het eerste punt van de considerans overwogen dat de illegale drughandel een bedreiging vormt voor de gezondheid, de veiligheid en de levenskwaliteit van de burgers van de Unie, alsook voor de wettige economie, de stabiliteit en de veiligheid van de lidstaten’. Drugsverslaving is een ramp voor de individuele mens en een economisch en sociaal gevaar voor de mensheid (...); ook kan de georganiseerde drugshandel zulke vormen aannemen dat zij een rechtstreekse bedreiging vormt voor de gemoedrust en de fysieke veiligheid van de bevolking als geheel of een groot deel daarvan’. Vandaar dat de bestrijding van de georganiseerde drugscriminaliteit onder het begrip ‘ernstige reden van openbare orde of openbare veiligheid’ valt (cf. HvJ 23 november 2010, nr. C-145/09 Duitsland/Tsakouridis (Grote Kamer).

Betrokkene heeft niet getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven en om de openbare orde zwaar te verstoren. Gelet op al deze elementen, het belang van de immigratiecontrole en het handhaven van de openbare orde, is een inreisverbod van 6 jaar proportioneel.”

Het actuele karakter van de gepleegde feiten kan niet ernstig in vraag worden gesteld. Verzoeker is veroordeeld voor feiten waarvoor hij op 24 maart 2018 is aangehouden. Verzoeker heeft geen belang bij de grief dat in de bestreden beslissing de datum van de gepleegde feiten ontbreekt. Verder blijkt uit deze motieven dat de verwerende partij, overigens terecht, zwaar tilt aan de gevolgen van drugsinbreuken. De bestreden beslissing wijst op de verwoestende effecten ervan. Dergelijk misdrijf is een bedreiging voor de gezondheid, de stabiliteit en de veiligheid van de staten en vormt een rechtstreekse bedreiging voor de gemoedsrust en de fysieke veiligheid van de bevolking. Aldus geeft de verwerende partij weer waarom het door verzoeker gepleegde misdrijf een voldoende ernstige bedreiging is voor de openbare orde en die de fundamentele belangen van de samenleving aantast. Integendeel met het gezegde van verzoeker blijkt uit de bestreden beslissing dat er met de individuele omstandigheden van verzoeker is rekening gehouden en dat de verwerende partij terecht besluit dat het gepleegde misdrijf, naast het illegaal verblijf van verzoeker die geen poging ondernam zijn verblijf te regulariseren en geen officieel gekend adres had, een ernstige bedreiging voor de openbare orde vormt. De bestreden beslissing is voldoende gemotiveerd. Het gegeven dat verzoeker werd vrijgelaten uit de gevangenis doet aan het voorgaande geen afbreuk. Een manifeste beoordelingsfout wordt niet weerhouden.

Verder blijkt uit artikel 74/11, §1, 4°, van de Vreemdelingenwet dat de verwerende partij op wettige wijze de duur van het inreisverbod kon bepalen op zes jaren.

Waar verzoeker nog meent dat de bestreden beslissing niet kon verwijzen naar georganiseerde drugs of drughandel, volstaat het vast te stellen dat dit niet correct is. Ten overvloede: al in het aanhoudingsbevel valt te lezen dat de betichting gepaard gaat *“met de omstandigheid dat de inbreuken daden zijn van deelneming aan de hoofdbedrijvigheid of de bijkomende bedrijvigheid vaneen vereniging, namelijk: niet nader te bepalen hoeveelheden cocaïne, zoals bedoeld in bijlage JA van vermeld KB van 6 'september 2017} te hebben verkocht of afgeleverd aan meerderjarige personen;”*

En:

“Overwegende dat in dit geval de aanhouding van de in verdenking gestelde volstrekt noodzakelijk is voor de openbare veiligheid gelet minstens op de zwaarwichtigheid van de feiten en de daaruit voortvloeiende maatschappelijke beroering, die een bedreiging uitmaakt voor de openbare veiligheid, de openbare rust, het veiligheidsgevoel en het sociale bewustzijn;

Overwegende dat de hierna vermelde feitelijke omstandigheden van de zaak - en die welke eigen zijn aan de persoonlijkheid van de in verdenking gestelde - de voorlopige hechtenis wettigen, gezien de criteria bepaald in art. 16 § 1 van de wet van 20 juli 1990;

De in verdenking gestelde werd in het bezit gevonden van 3 GSM-toestellen, 260,00 euro cash geld en 7 individueel verpakte hoeveelheden cocaïne. De verklaring van de in verdenking gestelde dat hij de cocaïne en 2 van de 3 GSM-toestellen even tevoren had gevonden ergens in een hoekje in de buurt van het café waar hij werd aangetroffen, en van plan was deze weg te gooien doch eerst nog even een koffie dronk, mag afgedaan worden als naïef, om niet meer te zeggen. Er zijn derhalve ernstige aanwijzingen van het feit dat de in verdenking gestelde zich inlaat met de verkoop van cocaïne.

Het verhandelen van drugs is een verwerpelijke doch aanlokkelijke manier om geld te verdienen omwille van het grote en gemakkelijke geldgewin, dit echter ten koste van de volksgezondheid. Bij drughandel wordt door de verkoper niet in het minst acht geslagen op de rampzalige gevolgen ervan voor de fysieke en psychische gezondheid van de overwegend jeugdige afnemers wat wijst op een gevaarlijke antisociale mentaliteit waardoor de openbare veiligheid ernstig in het gedrang wordt gebracht.

De in verdenking gestelde verblijft illegaal in het land en heeft geen gekende woon- of verblijfplaats. Een invrijheidstelling zou dus onvermijdelijk tot gevolg hebben dat hij meteen ook onvindbaar wordt voor de gerechtelijke en politieke overheden. Het gevaar op onttrekking is absoluut.”

Verzoeker maakt niet aannemelijk dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de ruime bevoegdheid waarover de verwerende partij beschikt. Deze vaststelling volstaat om de bestreden beslissing te schragen. De schending van de materiële motiveringsplicht wordt niet aannemelijk gemaakt. Evenmin toont verzoeker de schending aan van de overige aangehaalde beginselen van behoorlijk bestuur.

2.1.6 Verzoeker geeft een gans betoog om de schending van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet aan te tonen.

Zoals verzoeker zelf citeert, heeft artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet enkel betrekking op een “*beslissing tot verwijdering*”. De bestreden beslissing betreft het opleggen van een inreisverbod en is geen beslissing tot verwijdering. Verzoeker kan de schending van deze bepaling niet dienstig aanvoeren. Dat onderdeel is onontvankelijk.

2.1.7. Verzoeker houdt voor dat geen rekening is gehouden met zijn gezins- en familieleden en dat diens hoorrecht niet voldoende is gerespecteerd. Hij verwijst naar de hoorplicht zoals bepaald in artikel 41 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie en stelt dat zijn rechten van verdediging zijn geschonden.

Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker twee maal werd gehoord.

Op 6 april 2018 verklaart verzoeker dat familie van hem in België woont en dat hij een duurzame relatie heeft. Hij deelt niet mee, ondanks de vraagstelling, met wie en waar deze relatie plaatsvindt. Bij de vraag of er redenen zijn die een terugkeer naar het herkomstland verhinderen, haalt hij geen familiale redenen aan.

Op 23 april 2018 wordt verzoeker persoonlijk verhoord. Een uitleg over zijn familie volgt: vader is overleden, moeder en drie broers wonen in Marokko, één broer woont in Spanje. Verzoeker ontkent dat hij een duurzame relatie heeft. Hij verklaart uitdrukkelijk dat hij geen duurzame relatie heeft (eigen onderlijning).

Gelet op deze gegevens, van het laatste gehoor, kan verzoeker de verwerende partij niet verwijten geen rekening te houden met het bestaan van een “*duurzame relatie*”, daargelaten de vaststelling dat verzoeker geen details of precisering over deze relatie heeft gegeven, en zoals verwerende partij opmerkt in de nota met opmerkingen geen stukken kenbaar maakt over een gezins- of familieleden met de onbekende waarmee hij een duurzame relatie zou hebben. De stelling van het samenwonen met een partner is slechts een loutere bewering. Dergelijke beweringen kunnen niet leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing, temeer in dit geval verzoeker meer dan behoorlijk werd gehoord, tot twee maal toe en uitdrukkelijk stelde geen duurzame relatie te hebben. De bestreden beslissing antwoordt juist en redelijk: *“Betrokkene heeft de vragenlijst met betrekking tot het hoorrecht ingevuld op 23.04.2018. Hij verklaart geen partner nog minderjarige kinderen te hebben in België, wel tantes en neven. De bescherming die artikel 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM) biedt, beperkt het gezin hoofdzakelijk tot de ouders en de (minderjarige) kinderen. Overeenkomstig de rechtspraak van het EHRM (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Litouwen; EHRM 17 februari 2009, Onur/Groot-Brittannië; Mole N., Asylum and the European Convention on Human Rights, Straatsburg, Council of Europe Publishing, 2007, 97) kan slechts van een door artikel 8 van het EVRM beschermd familie- en gezinsleven tussen verwanten worden gesproken indien, naast de afstammingsband, een vorm van afhankelijkheid blijkt. In casu beperkt betrokkene zich ertoe te stellen dat deze familieleden op het grondgebied verblijven. Uit het administratief dossier van betrokkene blijkt echter niet dat hij in België afhankelijk zou zijn van deze mensen. Er is bijgevolg geen sprake van een familie- en gezinsleven dat moet worden beschermd.”*

De Raad merkt op dat luidens vaste rechtspraak van het Hof een schending van de rechten van de verdediging, in het bijzonder het recht om te worden gehoord, naar Unierecht pas tot nietigverklaring van het na afloop van de administratieve procedure genomen besluit leidt, wanneer deze procedure zonder deze onregelmatigheid een andere afloop had kunnen hebben (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., ro. 38 met verwijzing naar de arresten van 14 februari 1990, Frankrijk/Commissie, C 301/87, Jurispr. blz. I 307, punt 31; 5 oktober 2000, Duitsland/Commissie, C 288/96, Jurispr. blz. I 8237, punt 101; 1 oktober 2009, Foshan Shunde Yongjian Housewares & Hardware/Raad, C 141/08 P, Jurispr. blz. I 9147, punt 94, en 6 september 2012, Storck/BHIM, C 96/11 P, punt 80).

In dit geval kan geen onregelmatigheid worden vastgesteld en heeft verzoeker de kans gekregen te melden dat hij een duurzame relatie had, wat hij ontkende.

Bovendien toont verzoeker de bewering, dat hij toch een duurzame relatie zou hebben, niet aan.

Ook dit onderdeel is ongegrond.

2.1.8. Verzoeker voert nog aan dat de duur van het inreisverbod willekeurig is en zonder motivering is bepaald.

De Raad wijst naar punt 2.1.5. Er kan niet ernstig betwist worden dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris gerechtigd is om de reisduur in dit geval te bepalen op een langere duur dan vijf jaren in toepassing van artikel 74/11, §1, 4°, van de Vreemdelingenwet. Voorts blijkt uit punt 2.1.5. dat verzoeker op correcte wijze heeft geoordeeld dat verzoekers gedragingen een ernstige bedreiging vormen voor de openbare orde en de samenleving. De reden waarom dit besluit zich opdringt, zijn duidelijk uiteen gezet en kennelijk redelijk (punt 2.1.5.). De verwerende partij wijst op de gevolgen van het gepleegde misdrijf, stelt vast dat verzoeker illegaal in het land is gebleven en nooit poogde zijn verblijf te regulariseren. Dit vormt wel degelijk een afzonderlijke en afdoende motivering voor de duur van het inreisverbod (RvS 22 maart 2016, nr. 234.226). Rekening houdend met deze vaststelling acht de Raad het besluit kennelijk redelijk en proportioneel. De vastgestelde feiten vinden steun in het administratief dossier. De schending van het motiveringsbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel en van de zorgvuldigheidsplicht is niet aangetoond.

2.1.9. Het eerste middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

2.2.1. In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van artikel 8 van het EVRM en van het proportionaliteitsbeginsel.

Het tweede middel licht toe:

“B. Tweede middel : Schending van 8 van het Europees Verdrag tot de bescherming van de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden (ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 maart 1950) en van het proportionaliteitsbeginsel

Dat dient te worden vastgesteld dat verzoeker te Lokeren samenwoont met zijn levenspartner, mevrouw S. B..

Dit is een feit welke verweerder niet zomaar kan wegfilteren.

Dat het betekenen van een inreisverbod enkel en alleen verwijzende naar verzoekers illegaal verblijf in België en verzoekers correctionele veroordeling, een aantasting vormt van het recht op een menswaardig bestaan en het recht op de bescherming van het gezins- en privé-leven en volledig ingaat tegen de belangen van verzoekers levenspartner.

Dat de verzoekers betekende beslissing, welke een breuk veronderstelt van de diepe en harmonieuze, sociale en affectieve banden welke verzoeker heeft geweven in België sedert zijn aankomst, een maatregel uitmaakt die buiten verhouding staat met het nagestreefde legitieme doel en derhalve strijdig is met het art. 8 E.V.R.M.

Dat er in casu geen enkele grondige afweging is gebeurd tussen enerzijds het leed welke bij verzoeker en zijn levenspartner wordt veroorzaakt door het feit dat verzoeker het land dient te verlaten en gedurende zes jaar niet kan terugkeren en het door de Dienst Vreemdelingenzaken nagestreefde legitieme doel (belang van de openbare orde).

Dat de bestreden beslissing in strijd is met het art. 8 E.V.R.M. en met het proportionaliteitsbeginsel.

Nergens blijkt dat verweerder een correct evenwicht poogde te vinden tussen het beoogde doel en de ernst van de inmenging. Evenmin blijkt dat verweerder een grondige belangenafweging deed met betrekking tot de huidige gezinssituatie van verzoeker in België.

Dat uit de bestreden beslissing nergens blijkt dat verweerder op een afdoende manier heeft rekening gehouden met verzoekers levenspartner.

De stelling dat het recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven niet absoluut is kan geenszins als een afdoende motivering beschouwd worden.

Dat uit de bestreden beslissing niet blijkt of verweerder op basis van de vaststelling van het op heterdaad betrappen voor diefstal heeft beoordeeld of afgewogen in welke mate er ook sprake is van een « werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging die een fundamenteel belang van de samenleving aantast of van een risico op een nieuwe schending van de openbare orde ».

In casu blijkt niet of er een voldoende en grondig individueel onderzoek of enige concrete betrachting om het evenredigheidsbeginsel te eerbiedigen heeft plaatsgevonden.

Verweerder stelt dan ook onterecht dat de artikelen 3 en 8 van het EVRM niet van toepassing zijn.”

2.2.2. Vooreerst merkt de Raad op dat verzoeker niet toelicht waarom foutief zou geoordeeld zijn dat artikel 3 van het EVRM niet van toepassing is. Het komt de Raad niet toe hiernaar te raden.

2.2.3. Artikel 8 van het EVRM luidt als volgt:

“1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met louter goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, *Conka v. België*, § 83) en anderzijds, dat dit artikel primeert op de bepalingen van de Vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te voeren van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben.

Hoger werd al verduidelijkt dat de verwerende partij deze taak grondig deed onder meer door verzoeker twee maal te horen en te vragen naar diens gezins- en familieleven.

Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat bij de belangenafweging in het kader van het beschermde recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven een *"fair balance"* moet worden gevonden tussen het belang van de vreemdeling en diens familie enerzijds en het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde anderzijds. Daarbij moeten alle voor die belangenafweging van betekenis zijnde feiten en omstandigheden kenbaar worden betrokken.

De Raad oefent slechts een wettigheidscontrole uit op de bestreden beslissing. Bijgevolg gaat de Raad na of de verwerende partij alle relevante feiten en omstandigheden in haar belangenafweging heeft betrokken en, indien dit het geval is, of de verwerende partij zich niet ten onrechte op het standpunt heeft gesteld dat die afweging heeft geresulteerd in een *"fair balance"* tussen enerzijds het belang van een vreemdeling bij de uitoefening van het familie- en gezins-/privéleven hier te lande en anderzijds het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde.

Deze maatstaf impliceert dat de Raad niet de bevoegdheid bezit om zijn eigen beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. Bijgevolg kan de Raad niet zelf de belangenafweging doorvoeren (RvS 26 januari 2016, nr. 233.637; RvS 26 juni 2014, nr. 227.900).

Het waarborgen van een recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven veronderstelt het bestaan van een privé- en/of familie- en gezinsleven dat beschermenswaardig is onder artikel 8 van het EVRM.

Dit privé- en/of familie- en gezinsleven dient te bestaan op het moment van de bestreden beslissing.

De Raad kijkt in eerste instantie na of de verzoekende partij een beschermenswaardig privé- en/of familie- en gezinsleven aanvoert in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of een inbreuk werd

gepleegd op het recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven door het nemen van de bestreden beslissing.

Verzoeker wijst in essentie op een duurzame relatie met zijn partner S. B. Zoals de verwerende partij opmerkt, toont hij niet het bestaan van deze relatie aan, terwijl hij tijdens zijn laatste gehoor verklaarde geen duurzame relatie te hebben. De Raad verwijst naar het gestelde in punt 2.1.7.

Verzoeker gaat in het middel evenmin in op de aard van diens relatie.

Gelet op zijn ontkenning van het bestaan van een duurzame relatie en het gebrek aan gegevens in het administratief dossier dat er effectief een duurzame relatie bestond op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing, toont verzoeker geen door artikel 8 van het EVRM beschermenswaardig gezins- of familieleven met de voorgehouden “*levenspartner*” aan.

Voorts geeft verzoeker evenmin concrete elementen aan waaruit moet blijken dat hij een door artikel 8 EVRM beschermenswaardig privéleven heeft opgebouwd in België.

Verzoeker kan de verwerende partij niet ernstig verwijten dat geen afweging is gebeurd over het leed dat hij en zijn partner door de bestreden beslissing ondergaan als hij het bestaan van een relatie ontkende tijdens zijn laatste gehoor. Verwerende partij hoeft niet te motiveren over een relatie als verzoeker deze ontkent. Verder heeft de bestreden beslissing correct geoordeeld over de elementen aan haar kenbaar gemaakt voor het nemen van de bestreden beslissing, te weten de aanwezigheid van tantes en neven in België: *“Betrokkene heeft de vragenlijst met betrekking tot het hoorrecht ingevuld op 23.04.2018. Hij verklaart geen partner nog minderjarige kinderen te hebben in België, wel tantes en neven. De bescherming die artikel 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM) biedt, beperkt het gezin hoofdzakelijk tot de ouders en de (minderjarige) kinderen. Overeenkomstig de rechtspraak van het EHRM (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Litouwen; EHRM 17 februari 2009, Onur/Groot-Brittannië; Mole N., Asylum and the European Convention on Human Rights, Straatsburg, Council of Europe Publishing, 2007, 97) kan slechts van een door artikel 8 van het EVRM beschermd familie- en gezinsleven tussen verwanten worden gesproken indien, naast de afstammingsband, een vorm van afhankelijkheid blijkt. In casu beperkt betrokkene zich ertoe te stellen dat deze familieleden op het grondgebied verblijven. Uit het administratief dossier van betrokkene blijkt echter niet dat hij in België afhankelijk zou zijn van deze mensen. Er is bijgevolg geen sprake van een familie- en gezinsleven dat moet worden beschermd.”*

Met zijn vaag, ongestaafd en algemeen betoog maakt verzoeker de schending van artikel 8 van het EVRM niet aannemelijk.

In de mate dat verzoeker herhaalt dat de in het middel aangehaalde beginselen van behoorlijk bestuur zijn geschonden omdat evenmin een werkelijke ernstige en actuele bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving of een risico voor een nieuwe schending van de openbare orde bestaat, volstaat het te verwijzen naar de punten 2.1.4. en 2.1.5.

Ook het proportionaliteitsbeginsel is niet geschonden. Het proportionaliteitsbeginsel als concrete toepassing van het redelijkheidsbeginsel laat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel om het onwettig te bevinden indien het tegen alle redelijkheid ingaat (RvS 17 december 2003, nr. 126.520). De verwerende partij is overgegaan tot een belangenafweging, zoals duidelijk blijkt uit de motivering van de bestreden beslissing, rekening houdend met de verklaringen van verzoeker. Zij heeft niet kennelijk onredelijk gehandeld. De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt immers slechts het redelijkheidsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is, wat in deze zaak niet het geval is.

2.2.4. Het tweede middel is ongegrond.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achttien december tweeduizend achttien door:

mevr. M. BEELEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

M. BEELEN